

[Socialministeren.]

holde Revisionen indenfor omtrent de samme samlede økonomiske Rammer som hidtil; for det tredje et System, der, samtidig med at hjælpe i virkelige Trængstfælde paa en mere effektiv Maade end nu, peger opad i den Forstand, at de store Udgifter faar en mere moralsk forsvarlig Anvendelse, end det ofte er Tilfældet i Øjeblikket; for det fjerde en Ordning, der udjævner de store Forskelligheder, som nu, til Skade for de virkelig trængende saavel som for Skatteyderne i de daarligst stillede Kommuner, findes netop i Refusionsordningen, i Kommunernes Stilling, altsaa helt at ændre disse Refusionsregler og, om muligt, at ledsage denne Ændring med en anden Fordeling af Udgifterne i Forholdet mellem Kommune og Stat; og endelig for det femte en Revision, der bevarer den historiske Kontinuitet i den Forstand, at den gaar ad indarbejdede Bæner, hvor disse ikke er ufarbare, og paa den anden Side undlader at realisere Planer, som enten er ganske ukendte herhjemme, uprøvede, eller som man ved straks vilde vække Modstand eller tidsspildende politiske Stridigheder.

Det er i Sandhed en streng Opgave, baade fra den sagkyndiges Synspunkt og fra Partipolitikerens Synspunkt, saaledes paa Forhaand at skulde resignere overfor sine Idealer og i Sagens og i Gennemførlighedens praktiske Interesse at vise Hensyn til alle Sider undtagen netop til dem, der i Forvejen opererer med andre sociale og politiske Forhold end dem, der foreligger i Samfundet, saasom de professionelle Skatteborgere, Fascisterne, Kommunisterne og andre, der kun driver Agitation og hader praktisk Politik — jeg haaber ikke, Retsforbundet falder ind herunder.

Men hvad gaar da de nye Forslag i Praksis ud paa? Ja, det første Udtryk, som Ønsket om en Sammendragning og Forenkling af Sociallovgivningen giver sig, er rent kvantitativt, idet det er Meningen, at den Snes Love og Lovbestemmelser, som vi nu tumler med og tumler rundt i, vil blive indskrænket til 4, nemlig en Lov om Ulykkesforsikring, en Lov om Arbejdsløshedsforsikring, en Lov om Folkeforsikring og endelig en Lov om offentlig Forsorg.

Den første, jeg nævnte, Ulykkesforsikringsloven, der er et Omraade for sig, kan jeg ikke gøre nærmere Rede for i Dag. Den ligger for Tiden i et snævert sagkyndigt Udvalg, der har under Overvejelse dels en Gennemførelse af Administrationskommissionens Forslag om Sammendragning af Arbejderforsikrings-Raadets 4 Afdelinger,

dels en Overførelse til dette Raad af Sagerne fra det sønderjydske Invalideraad og dermed dettes Ophævelse samt tillige Ophævelsen eller Overflytningen af den militære Invalidforsørgelse, der nu afgøres i selve Socialministeriet, bistaet af en enkelt Specialist, en temmelig principløs Ordning. Dernæst overvejer det samme Udvalg en Formindskelse af Udgifterne ved en bedre Organisation, idet den lovpligtige Ulykkesforsikring nu er stykket ud til 30—40 uensartede private Forsikringsindretninger, medens det rationelle vilde være enten en Statsforsikringsanstalt eller nogle faa af Arbejdsgiverne selv styrede gensidige Forsikringsforbund, hvorved der skulde kunne spares i hvert Fald 1 à 2 Mill. Kr. Endelig maa man naturligvis overveje Forholdet mellem Rente- og Kapitalsystemet. Men yderligere Oplysninger paa dette specielle Omraade er jeg ikke i Dag i Stand til at give, og Udgifterne herved vedrører jo heller ikke som Sociallovgivningen i øvrigt Stat og Kommune.

Den anden Lov, om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, har Folketinget nylig haft til første Behandling, og jeg kan derfor her nøjes med at pege paa, at denne Lovgivnings Sammenhæng med den øvrige Revision af Sociallovgivningen særlig bestaar i, at de arbejdsløse saa vidt muligt drages ud af Hjælpekasserne og Fattigvæsenet gennem en Styrkelse af selve Arbejdsløshedsforsikringen med Udbyggelse af Krisekasser, altsaa dels ved en Forøgelse af Statstilskuddet med 2½ Mill. Kr. til den ordinære Forsikring, dels ved Tilskuddene til Krisefonds, hvortil Staten bidrager med 1,09 Mill. Kr. og Kommunerne med 0,55 Mill. Kr., og hertil kommer, at der een Gang for alle skulde ydes et Beløb af 7¾ Mill. Kr. som Etableringstilskud for at faa alle disse Krisefonds i Gang, dels fra Staten og dels fra Arbejdsløshedsfonden; denne sidste styrkes ved, at Staten aarlig yder 2,55 Mill. Kr., Arbejdsgiverne 2,75 Mill. Kr. mod 1,5 Mill. Kr. nu, saaledes at den samlede Merudgift efter dette Forslag som tidligere om talt for Staten vil blive 6,14 Mill. Kr. om Aaret, for Kommunerne 0,55 Mill. Kr. og for Arbejdsgiverne 1,25 Mill. Kr. Arbejdernes samlede Kontingenter vilde derefter trods Oprettelsen af Krisefonds gaa ned med 0,64 Mill. Kr., men dertil kommer for Arbejdernes Vedkommende den Nedgang i Kontingenter, som vil følge med en forholdsvis aftagende Arbejdsløshed, idet vi har regnet med en gennemsnitlig Aarsbalance paa 21 Mill. Kr. for Arbejdsløshedsforsikringen — den har jo været helt oppe paa 28—29